

Ara bé, l'harmonia, que té moviments afins als de les revolucions de l'ànima dins nostre, és donada al qui amb la intel·ligència entra en relació amb les Muses, i no amb vista a un plaer irracional, com ara sembla estimar-se.

PLATÓ. *Timeu*

En aquest treball hem partit del desmuntatge de la pregunta sobre “què és la música” que se’ns ha mostrat com anacrònica en descobrir que, en rigor, a Grècia no hi havia música. Malgrat que toquessin instruments i hi haguessin melodies, aquests elements formaven part del dir excel·lent o dir grec, dir en el qual cada cosa era produïda; no era doncs “el cant” allò produït sinó que aquest conjunt d’elements “musicals” i d’altres com la dansa, les paraules, etc... ajudaven o assistien a fer present allò que sí que era, assistien o eren l’estructura d’allò que compareix, que es des-oculta. Hem trobat doncs que la música i l’àmbit estètic en general només pot ser entès com a producte/residu de l’esdevenir del món grec, en concret del desmembrament que té lloc quan el text va agafant protagonisme i va quedant com el lloc on habita la veritat, deixant aleshores els altres elements del dir rellevant desvinculats del fer comparèixer allò que és.

Tractar els diàlegs de Plató ens ha permès aprofundir en el dir grec; veure com en el diàleg es provoca el fracàs en la tematització de tot *eîdos*, fent rellevant així el caràcter irreductible de cada cosa, i, l’estructura d’aquesta irreductibilitat, hem trobat que està vinculada a l’arrencar-se, produir-se i delimitar-se i que és, alhora, l’harmonia, el temps o el número entesos en sentit grec, és a dir, com a maneres d’heure-se-les amb el constituir-se, amb el des-ocultament i que, a més, aquests salts harmònics coincideixen amb les proporcions constitutives de les parts de l’ànima.

Per tractar el paper de la música un cop deslliurada del moviment que duia a compareixença hem analitzat les pel·lícules *Spiritual Voices* i *Chronik der Anna Magdalena Bach* per adonar-nos del caràcter marginal i contradictori de la música en modern, conservant, del dir rellevant, la necessitat de fer figura irreductible; d’atenció a allò que compareix, malgrat passar a regir-se dins de l’imperi del continuu. Aquesta contradicció s’ha evidenciat més en el tema de *Les harmonies de Werckmeister*, l’intent de fer compatible el continuu modern amb la idea de salts harmònics rellevants o qualitius en el que s’anomena la *Temperierte Stimmung*.

Així doncs, en el treball hem apuntat al paper que tenia la música vinculada al ser a Grècia, vinculació que actualment és substituïda per l’estructura del llenguatge en el dir enunciatiu, mentre que la música ha quedat contradictòriament com la gràcia ja al marge de tota validesa.